

Iván Argote *Un milió d'amics*

Del 22 de mars al 31 de maig de 2013

A la seva primera exposició a Barcelona, Iván Argote presenta a ADN Galeria *Un milió d'amics*, una aproximació al art com a reflexió aplicada a l'experiència que permet un espai de trobada amb l'altre i explora el goig del compartir. Comissariada per Albertine de Galbert, la mostra indaga sobre aquella "distància justa" posada en evidència als seus treballs que el converteixen en un activista del contacte i de la relació.

Des de l'exterior de la galeria podem observar la peça *Extractes*, (2013), que reproduïx la secció d'una paret del carrer. L'espai urbà ocupa la galeria i es converteix en contenidor de veus individuals que l'artista recull i transforma en la frase que podem llegir grafitejada en el mur. En el seu revers, en la fotografia *Donant-li pes als petons* (2012), la intervenció gràfica apareix en l'entorn públic per fossilitzar-se en ell. L'artista impregna de petons una roca situada a les ribes del riu de Supatá de Colòmbia; es tracta d'un intent de perpetuar una presència en un temps i lloc determinats i donar-li pes a una trobada que podria esvaïr-se, fugaç i passatgera. Situant l'acció de nou en l'espai públic, el vídeo *Carícia* realitzat en 2012, mostra una parella d'enamorats en el Parc de les Tuileries de París. En els seus cossos es distingeix l'ombra d'una mà que els acaricia. Un contacte intrús però tendre que mai succeeix està present participant com a petjada de la seva intimitat.

Efectivament les accions d'Iván Argote escapen dels marcs del seu escenari quotidià per contaminar altres esferes; així ocorre en *Un any al dia* que recull 35 Polaroids d'aniversari -a manera d'arxiu- d'un projecte realitzat en el Centro Arte Dos de Mayo (CA2M) en el 2012. Les imatges congreguen una acció que consistia en celebrar cada dia un aniversari, durant el període de l'exposició i en una de les sales del centre. El resultat és un compendi de fotografies de persones disperses, que celebren amb els seus íntims el seu aniversari al só de cants i espelmes. Un milió d'amics congelats en imatges que queden paralitzades de nou en el temps i fan d'un ritual comú però íntim el veritable protagonista d'una mirada pública.

La següent peça també s'inscriu en aquesta comicitat, en aquest cas abordant amb certa irreverència icones històriques i polítiques, és *Make me happy, make me sad* (2013): un bitllet de 5.000 pessetes amb la cara del Rei Juan Carlos I de Borbó situat al damunt d'un mirall dins d'una peanya. Depenent de l'angle des d'on l'espectador observi al monarca apareix el seu rostre somrient o trist. Li segueix la peça *Turistes: Isabel lliurant un contracte i Cristóbal assenyalant cap al sud* (2012): fotografies de les escultures de la Reina Isabel i Cristóbal Colon que es troben a la plaça "Monument als Reis Catòlics" a Bogotà, Colòmbia. En aquesta ocasió les escultures vesteixen "ruanes", ponchos de la regió dels Andes, una acció realitzada juntament amb un grup de persones amb els qui Iván va organitzar una comunitat efímera en el marc del projecte *L'Estratègia* (detallada més a baix). L'espai urbà es converteix en un camp de batalla on qualsevol racó pot ser contenidor de declaracions.

Al fons del passadís es presenta el vídeo *Historia de la Humanitat* (2011), en el que l'artista i la seva família reconstitueixen "grans moments" de la història de la humanitat en un film de família gravat en 8 mm que pren per escenari un parc junt a un llac. Els vuit capítols que conformen *Historia de la Humanitat* són: "Homo Sapiens", "Les primeres societats agrícoles", "Les primeres civilitzacions", "Guerres", "Amor & Odi", "Colonialisme i Post Colonialisme", "Estats Nacions" i "Futur Incert".

Passant a la sala del fons de la galeria ens trobem amb la instal·lació *Activíssim!* (2011-2013) on es materialitza de forma més literal. El projecte agrupa sota diapositives un taller que va realitzar en el Museu MAC-VAL amb nens de quatre a set anys oferint-los eines per poder manifestar. Les imatges són acompanyades per una transcripció d'una conversa telefònica en la qual Iván explica el projecte a la seva mare. A més, la peça estableix un vincle amb el passat autobiogràfic de l'artista ja que el seu pare, sindicalista de Colòmbia i professor de col·legi solia ensenyar-li als seus alumnes com manifestar-se. La singular lona que pot veure's a la sala d'ADN Galeria, *Vaga estudiantil* és una instantània d'una de les "classes de protesta" que va realitzar el seu pare en els anys 70s.

En la pared contraria amb la pantalla que mostra la obra *Geometría* (2012). Aquesta capta dues noies a la selva, ambdues sostenen un revòlver que activen cada vegada que una li pregunta a l'altra d'on és o on va néixer entre altres preguntes relacionades amb el seu lloc de procedència. Les respostes són sempre "per aquí" o "per allà" i mentre elles responen apunten el revòlver en aquella direcció i desapareixen. L'artista vol jugar amb la indefinició de les seves respostes i reflexionar sobre la connotació que penja d'aquestes respostes ja que tenen conseqüències directes en el sistema politico-social actual.

L'últim treball presentat a *Un milió d'amics* és el mig metratge *L'Estratègia* (2012) que es va exposar en el Palau de Tokyo a principis d'aquest any i aglutina diverses peces anteriorment citades. Es tracta d'una immersió en el passat. L'artista va recopilar un gran nombre d'anècdotes que alguns militants de la Bogotà dels 70s li van confiar. En aquell passat els militants vivien en comunitats clandestines. Iván Argote va conformar un nou grup de persones als qui va transmetre aquestes històries i amb ells van organitzar una comunitat que durant dues setmanes va viure el "sistema de veritats" que en l'època van viure els militants. Gràcies a aquesta reconstrucció i a una mirada crítica cap al present i aquell passat, van construir noves anècdotes. El projecte és una temptativa de viure en carn pròpia un tros d'història, no amb l'intenció de fer una "reconstrucció" sinó de reactivar-la en el moment present. Així, dins del projecte es genera un estat d'ànim que neix d'un col·lectiu i d'aquí s'expandeix cap a la relació amb la urbs, els seus monuments i també amb la naturalesa, amb el paisatge, sense per això reivindicar grans mandats o manifestos.

Iván Argote planteja preguntes que interpel·len a l'espectador sota un vel tendre mentre espera ansiós el seu possible efecte. L'art es converteix en un mecanisme de recerca constant per modificar el present i afectar-ho en un moviment que va des del privat fins al col·lectiu. D'aquesta manera, l'artista representa un art que es realitza fora de qualsevol tipus de marc establert, la seva mobilitat i fugacitat es resisteixen a ser contingudes.

Cortesia de Gallerie Perrotin Paris, Hong Kong i D+T Project Gallery

